

Marián Šuráb

Zasadne na trón svojej slávy...

Za najväčšie spoločenské ocenenie sa pokladá cena Švédskej akadémie vied, známa ako Nobelova cena. Dostávajú ju ľudia zo všetkých oblastí života, ktorí sa nejakým mimoriadnym spôsobom pričínili o ich pozdvihnutie. Ak by sme sa teraz pýtali ľudí, komu by chceli udeliť túto cenu, asi by sme počuli takúto odpoveď: Mal by ju dostať ten, kto by objavil program, ako zachrániť dnešný svet.

My, kresťania, ale takýto program poznáme. Práve sme si ho vypočuli. Sám Kristus ho ešte zopakuje pri Poslednom súde.

Je to program postavený na láske, a zvlášť na tej vlastnosti lásky, ktorá sa volá *milosrdenstvo*. Vo svojej dobe Kristus so svojim programom neuspel. Tak málo ľudí sa vtedy postavilo za jeho program, že protivníci ho mohli bez problémov zlikvidovať. Predsa však, aj keď zlikvidovali učiteľa programu, nemohli úplne zlikvidovať jeho program. Ťažkosti nastali už vtedy, keď vstal z mŕtvych. Vtedy dal jasne najavo, že nemieni resignovať. Svoj program začal vtlačať do srdca svojich nasledovníkov. A odvtedy sa začína šíriť do celého sveta program milosrdenstva.

V celých ďalších dejinách môžeme vidieť tri skupiny ľudí, ktorí majú svoj vzťah k tomuto programu.

1. Sú takí, ktorí šíria vo svojom prostredí milosrdenstvo.

2. Sú takí, ktorí sa síce pokladajú za kresťanov, ale milosrdenstvo nešíria.

3. Sú odporcovia tohto programu, ktorí šíria zlo.

Ak my uvažujeme, ako zachrániť svet, buďme si istí, že sa to nepodarí, ak väčšina nepríjme Kristov program o milosrdenstve. Ak by ho prijala aspoň miliarda kresťanov, tak by určite mohla za jednu generáciu zmeniť svet a dostať ho na vyššiu úroveň.

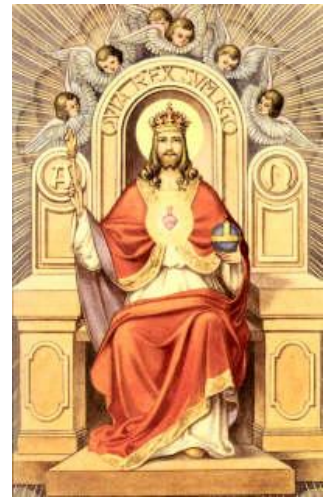
V parížskom hoteli Lutécia sa ubytoval známy novinár Tibor Mende. Nevedel ako stráviť večer, a tak išiel do salónu, kde pred televízorom sedela početná skupina elegantne oblečených mužov a žien. Po skončení zaujímavého filmu hlásateľ ozná-

mil, že teraz bude nasledovať program, v ktorom Abbe Pierre bude rozprávať o probléme hladu vo svete. Salón bol plný hostí. Obsadené boli všetky fotelky. Po ohlásení tohto programu začali hostia pomaly odchádzať z miestnosti. Tí, čo zostali, začali na TV sledovať scény zo života hinduistov. Boli hladní a chudí. Na periférii veľkého mesta sa hrabali v odpadkoch, aby v nich našli niečo na zjedenie. O čo viac sa na televíznej obrazovke objavovala bieda ľudí, o to viac sa salón vyprázdňoval. Po desiatich minútach vo veľkej hale ostal len novinár a jedna staršia žena, ktorá sa o program zaujímala. Novinár dodáva, že to sa stalo v jednom hoteli v Paríži. Ale je to možné aj na inom mieste sveta. Je ľahko odísť. Vypnúť televízor a povedať si: Mňa sa to netýka.

Dnes slávime sviatok Krista Kráľa a končíme cirkevný rok. Kristus Kráľ sa nám predstavuje v tej najkrajšej možnej podobe: chce zachrániť svet milosrdenstvom. On ho ale nezachráni bez nás.

V priebehu cirkevného roka sme prežili veľa krásnych slávností. Či už to boli Vianoce, Veľká Noc, Svätého Ducha, rozličné mariánske slávnosti a iné udalosti z dejín našej spásy. Môžeme sa teraz opýtať: Aký mali pre nás zmysel? Boli to len tradičné oslavy, bez ktorých si nevieme predstaviť život? Alebo sa nás aj nejako dotkli a zmenili? Stali sme sa lepšími? Stali sme sa milosrdnejšími? Chceme o týždeň znova začať prežívať ďalší cirkevný rok ako na bežiacom páse? Nezmenení? Nepolepšení? Alebo môžeme s radosťou povedať, že sme sa trocha polepšili? Že sme viac pozerali na potreby našich blízkych? Že sme boli milosrdnejší? Ak môžeme takto odpovedať, tak sme prijali Kristov program na záchranu sveta a stali sme sa jeho spolupracovníkmi.

My nemusíme túžiť po Nobelovej cene. Bude nám stačiť, keď raz počujeme hlas Krista Kráľa: „Podďte, požehnaní môjho Otca, zaujmite kráľovstvo, ktoré je pre vás pripravené od stvorenia sveta.“

*Omilostil si, Pane, svoju krajinu.
Zajatých synov Jákobových
láskavo si vrátil.*

*Odpustil vinu svojmu ľudu,
milostivo si prikryl jeho hriech.
Svoju prchkosť si ukrotil
a plameň svojho hnevu stiahol si.*

*Obnov nás, Bože našej spásy,
a odním od nás svoju nevoľu!
Azda sa budeš
navždy hnevať na nás,
aj na potomstvo
svoj hnev predĺžiš?
Vari nás nikdy neoživiš,
aby sa Tvoj ľud v Tebe radoval?
Preukáž, Pane, svoju milosť
a svoju spásu udeľ nám!*

*Chcem počúvať,
čo Pán môj hovorí,
pretože pokoj ohlasuje zbožným,
aby sa nevrátili k bláznovstvu.
Približuje sa Jeho spása
ku všetkým, ktorí sa Ho boja,
a sláva usadí sa v našej krajine.
Milosrdenstvo s vernosťou
sa stretne
a spravodlivosť pobozká sa
s pokojom.
Vyklíči vernosť zo zeme
a spravodlivosť uvidí ju z neba.
Daruje nám Boh všetko,
čo je dobré,
a naša zem dá z toho úžitok.*

*Tak spravodlivosť
pred Ním bude kráčať
a spása pôjde v Jeho šľapajach.*

Mysliet' inak

Nezbedníkom, ktorí v triede vyrušovali, dal učiteľ za trest sedieť hodinu po škole a spočítať všetky čísla od 1 do 100. Väčšina chlapcov ráta, až sa im z hlavy parilo, len jeden z nich sedel a celý čas pozeral von oknom. Na konci hodiny čosi načarbal na papier a odovzdal to spolu s ostatnými. Keď učiteľ kontroloval zadanú úlohu, zistil, že nik z poškolačkov sa nedopracoval k správnej výpočtu – iba ten, čo len pozeral do okna. Na papieri odovzdal jediné číslo – 5050. Keď si učiteľ chlapca zavola, aby mu vysvetlil, ako sa k výsledku dopracoval, dostal takúto odpoveď: „Bol som si istý, že musí existovať iné riešenie, než spočítavať jednu číslicu za druhou. Napadlo mi, že $100 + 1 = 101$. Ale aj $99 + 2 = 101$. Taktiež $98 + 3 = 101$. A tak to ide, až kým sa čísla nestretnú v polovici. Stačí teda vynásobiť 50×101 a máte výsledok.“ Učiteľ okamžite pochopil, že tento poškolač môže v matematike veľa dosiahnuť. Tak sa aj stalo. Chlapec sa volal Karl Friedrich Gauss a vyrástol z neho jeden z najslávnejších matematikov 19. storočia.

Gauss sa dokázal pozrieť na problém z iného pohľadu ako všetci ostatní. To je čosi, čo spája génirov svetovej histórie. Vidieť veci inými očami, rozmyšľať inak, ako väčšina. Neznamená to chcieť byť za každú cenu odlišný – napríklad, čo sa týka oblečenia alebo správania. Skôr to znamená vnímať svet vlastným, originálnym spôsobom, nebať sa ísť aj proti prúdu a pohodlným klišé, rozvíjať naplno svoje schopnosti a dary. Jednoducho – myslieť inak. V konečnom dôsledku na to nepotrebujeme byť žiadni matematickí ani počítačoví géniovia. Úplne jednoduchým spôsobom nás k tomu pozýva Ježiš v evanjeliu. „Bol som hladný, dali ste mi jesť. Bol som smädný, dali ste mi piť...“ Znamená to, že vyvolení, ktorí sú pozvaní do nebeského kráľovstva, boli počas svojho pozemského života schopní vnímať svet inými očami. Neprepočítavali všetko na peniaze, ale pomáhali, aj keď z toho nič nemali. Videli Krista tam, kde iní vnímali len kohosi, komu sa treba vyhnúť. Zostali verní svedomiu a evanjeliu aj v situáciách, keď bolo pohodlnejšie konať inak.

Nedeľa Krista Kráľa nám pripomína iného kráľa, než na akých sme zvyknutí. Nie bohatého vládcu, ale Boha, ktorý sa stal chudobným človekom. Len niektorí dokázali pochopiť zmysel jeho príchodu a obety. Pre väčšinu ostatných bol len tesárom, neskôr učiteľom, ktorého život sa skončil tragicky. Ak vieme, že posledný súd bude o tom, či sme Kristovi poslúžili vo chvíľach, keď nám jeho prítomnosť zostala skrytá, musíme sa naučiť myslieť a pozeráť na svet inak. Inak znamená Božimi očami a z perspektívy večného života. Nech nám k tomu Pán Boh v novom liturgickom roku pomáha!

Martin Kramara

Prvá adventná nedeľa: Budúca nedeľa 30.11. je prvá adventná nedeľa. Po sv. omšiach sa bude konať jesenná zbierka na charitu.

Na prvú adventnú nedeľu: Prosím, prineste si na požehnanie adventné vence.

Vyjadrenie znaku pokoja

Kongregácia pre Boží kult a disciplínu sviatostí vydala obežník nazvaný **RITUÁLNE VYJADRENIE DARU POKOJA V OMŠI**, ktorého obsah Svätý Otec František schválil a potvrdil 7. júna, a nariadil jeho zverejnenie.

Obežník *Rituálne vyjadrenie daru pokoja v omši* uvádza niektoré praktické usmernenia a nariaďuje upustiť od niektorých doteraz zaužívaných praktík.

Cieľom novej úpravy je „lepšie vyjadrenie obsahu odovzdania znaku pokoja“ počas svätej omše a „upravenie jeho prehnaných vyjadrení, ktoré budia zmätok v liturgickom zhromaždení práve pred prijímaním“. Podľa pápežom schváleného obežníka sa v okamihu odovzdania znaku pokoja má:

- definitívne upustiť od „spevu za pokoj“, ktorý nejestvuje v rímskom obrade;

- **veriaci nemajú opúšťať svoje miesta, aby si odovzdali znak pokoja - každý má naznačiť znak pokoja triezvo iba najbližšie stojacim;**

- kňaz sa nemá vzdávať od oltára, aby odovzdal znak pokoja niektorým veriacim; znak pokoja môže dať posluhujúcim, ale pritom vždy zostáva v presbytériu, aby sa nenarúšalo slávenie; podobne má konať, keď z rozumnej príčiny chce dať znak pokoja niekoľkým veriacim pri niektorých príležitostiach (napríklad vysluhovanie sviatosti krstu, prvého svätého prijímania, birmovania, manželstva, posvätných rádo, rehoľných sľubov či pohrebu);

- znak pokoja sa nemá využívať na gratulácie, blahoželanania alebo kondolencie medzi prítomnými, a to pri nijakej príležitosti, teda ani na slávnosť Veľkej noci alebo Vianoc, prípadne pri vysluhovaní sviatosti krstu, prvého svätého prijímania, birmovania, manželstva, posvätných rádo, rehoľných sľubov či pohrebu...

Sväté omše v 34. týždni cezročného obdobia - (A)

24.XI. pondelok

17:00 *na úmysel*

25.XI. utorok

17:00 *Za Ľ. Petra Peška (15. výročie)*

26.XI. streda

17:00 *Za Ľ. Jozefa Čajkoviča*

27.XI. štvrtok

17:00 *Za Ľ. Arpáda*

28.XI. piatok

17:00 *Za Ľ. Jozefa a Helenu Oravcových, syna, dcéru a zata*

29.XI. sobota

08:00 *Za Ľ. Františka a Máriu Podolských*

Upratovanie kostola č.d. 229 - 253

30.XI. Prvá Adventná nedeľa (B)

08:00 *Za zdravie a Božie požehnanie*

Lektori: Pešková E., Radakovičová J.

10:00 *Za farníkov*

Lektori: Kosnáčová T., Krchnák D.

14:00 *Posvätný ruženec, litánie.*

Liturgický kalendár

24.XI. pondelok	Sv. Ondrej Dung Lak, kňaz a spol., mučeníci
25.XI. utorok	Sv. Katarína Alexandrijská, panna a mučenica
26.XI. streda	Sv. Konrád, biskup
27.XI. štvrtok	Sv. Virgil, biskup
28.XI. piatok	Sv. Katarína Labouré, panna
29.XI. sobota	Sv. Saturnin, mučeník

Čo je najdôležitejšie vo výchove detí?

Ktoré prvky vo výchove detí v rodine sú najdôležitejšie?

Prvým základným prvkom výchovy dieťaťa je úplná rodina, v ktorej sa matka a otec milujú, v ktorej vládne vzájomné porozumenie, akceptácia, žičlivosť a odpúšťanie. Všetky ostatné prvky výchovy sú spojené s týmto prvým. Každé dieťa musí byť prijaté oboma rodičmi ako dar, nezávisle od toho, aké je: zdravé či choré, chlapec alebo dievčatko, dobré alebo neposlušné. Dieťa potrebuje vzájomnú lásku otca a matky a ich jednotu, otvorenosť a úprimnosť. Nestačí mu individuálna láska otca a individuálna láska matky.

Zatiaľ čo snúbenci by si mali dávať určité podmienky vo svojej vzájomnej láske (napríklad:

„Budem tvojou ženou, ak ukážeš, že si zodpovedný človek a budeš si ma vážiť“), rodičia nemôžu dávať podobné podmienky svojim deťom. Nemôžu povedať: „Budeme ťa mať radi, keď budeš pokorný, poslušný, zdvorilý, láskavý, dobrý a budeš sa dobre učiť.“ Prečo? Láska snúbenecká a manželská je láska partnerská, budovaná na vzájomnej slobode. Muž si vyberá ženu spomedzi mnohých žien, ktoré stretá - a opačne. Láska rodičov k dieťaťu je však zbavená možnosti akejkolvek slobodnej voľby. Rodičia si nemôžu vybrať medzi dievčatkom a chlapcom, zdravým a chorým dieťaťom, nadaným a menej nadaným. Každé dieťa je pre nich darom a každé dieťa je ich veľkým záväzkom.

Až postupne s dospievaním sa vzájomná láska dieťaťa a rodičov stáva čoraz viac partnerskou a charakterizuje ju vzájomná sloboda. Láska rodičov k dieťaťu podlieha vývoju: od úplne bezvýhradnej lásky, ktorá nemá nijaké nároky, k láske, ktorá dokáže vyžadovať. Mierou požiadaviek kladených dieťaťu nemôžu byť však potreby a túžby samotných rodičov, ale potreby rozvoja - ľudského a duchovného - samotného dieťaťa. Rodičia totiž vychovávajú dieťa nie kvôli tomu, aby ho pripútali k sebe a udržali ho pri sebe, ale aby mohlo raz odísť z domu a žiť na svoju vlastnú zodpovednosť. Matky robia neraz tú chybu, že dospievajúcich synov berú ako malých chlapcov, a otcovia berú dospievajúce dcéry ako malé dievčatká. Možno je ľahšie otcovi vidieť v dospievajúcom synovi mladého muža a matke v dospievajúcej dcére mladú ženu.

Samotný život potvrdzuje, že deti vychované v dobrej, úplnej rodine nepotrebujú nejaké zvláštne výchovné zákroky: prísne zákazy, príkazy, osobitné poučenia, tresty. Rodičia musia však žiť tak, aby mohli dieťaťu povedať: „Budeš dobrým a čestným človekom, ak budeš žiť tak, ako žijeme my.“ Dieťa sa vychováva skrze identifikáciu, ktorá je veľmi zložitým javom. Nepochádza k nej hlavne vďaka vedome odovzdávaným výchovným informáciám, ale prostredníctvom spoločných stretnutí. Čím väčšia harmónia a autentická ľudská láska v rodine vládne, tým menej sú potrebné rodičovské výchovné intervencie. To, ako sa má dieťa správať, musí vidieť u svojho otca a u svojej matky. Rodičia neraz prehnane zdôrazňujú svoje dobré výchovné úmysly: „Už som mu (jej) toľkokrát hovoril(-a).“ Čo z toho, keď dieťa každý deň vidí u rodičov opak toho, čo počuje...

Okrem vzájomnej lásky rodičov dieťa potrebuje aj lásku oboch rodičov. Hoci medzi láskou matky a otca k dieťaťu je rozdiel, jednako sa tieto dva druhy lásky nevyklučujú, nesúperia medzi sebou. Sú to dva doplňujúce sa druhy lásky. Chlapec sa učí, čo znamená byť mužom, rovnako pri otcovi, ako aj pri matke. Skrze puto s matkou sa učí vzťahu

k žene. Puto chlapca s matkou je rozhodujúce pre jeho neskoršie putá s kamarátkami, snúbenicou, manželkou, svokrou, dcérou. Podobne je to v živote dievčatka - ono sa učí, čo znamená byť ženou, pri matke i pri otcovi. Dieťa pre svoj osobný rozvoj potrebuje aj matku, aj otca.

Matkina láska je predovšetkým plná žičlivosti, tepla, bezvýhradného prijatia. Je to láska akoby „inštinktívna“. Ak žena matka nemá dobrú oporu v mužovi otcovi a jej láska k dieťaťu je bezmyšlienkovitá, jej putá s ním môžu byť poznačené majetníckosťou. Láska otca je vzhľadom na emocionalitu viac harmonická. Otec dieťa chráni, dáva mu pocit bezpečia, vnútornú sebaistotu, učí ho vykročiť do sveta. Ukazuje dieťaťu, že zmyslom života nie je len emocionálne teplo, rodinný život, ale aj „vykročenie do sveta“, služba druhým. Zatiaľ čo matka by chcela udržať dieťa doma, otec túži, aby sa dieťa vybralo z domu a našlo si svoje miesto vo svete. Aby mladý človek mohol vykročiť do sveta, musí sa naučiť pracovať, premáhať protivenstvá, nadväzovať dobré vzťahy s blízkymi. Otcovi, ktorý sa príliš koncentruje na prácu a boje, hrozí istá emocionálna ľahostajnosť voči dieťaťu. Emocionálnu slobodu si však nemožno mýliť s chladom.

Józef Augustín, SJ „O láske, manželstve a rodine“

Oblasť tvojej svätosti

409 Nemyslime si, že naše čnosti, aj keby sa zdalo, že sú to čnosti svätého, budú za niečo stáť, ak nebudú spojené s bežnými kresťanskými čnosťami. Bolo by to, akoby si nosil nádherné šperky na spodnej bielizni.

410 Tvoja čnosť nemá byť hlučná.

411 Mnohí falošní apoštoli robia dobro mnohým vďaka vlastnej sile Ježišových zásad, ktoré hlásajú, aj keď podľa nich nežijú.

Avšak týmto dobrom sa nevyrovná obrovské a skutočné zlo, ktoré spôsobujú, keď zabíjajú duše vodcov a apoštolov, ktorí sa znechutene odvracajú od tých, ktorí nekonajú podľa toho, čo hlásajú. Preto muži aj ženy, ak nechcú žiť dôsledným životom, nemali by nikdy obsadzovať miesta vodcov.

412 Nech oheň tvojej lásky nie je ako plameň bludičky. Prelud, vidina ohňa, ktorý nezapáli to, čoho sa dotkne, ani nič nezohreje.

413 Satanovo „non serviam“ - nebudem slúžiť, bolo až priveľmi plodné. Necítiš ten veľkodušný popud vysloviť každý deň, s túžbou po modlitbe a po skutkoch, slová: „serviam“ - budem ti slúžiť, zostanem ti verný! - ktoré v plodnosti prevýšia onen výkrik vzbury?

414 Aké smutné, „Boží muž“, ktorý odpadol! No o čo smutnejšie je, keď je „Boží muž“ vlažný a sveták!

415 Neprikladaj veľkú dôležitosť tomu, čo svet nazýva víťazstvom alebo porážkou. - Ako často víťaz odchádza porazený!

416 „Sine me nihil potestis facere!“ Bezo mňa nemôžete nič urobiť! Nové svetlo, nová nádhera pre moje oči z toho večného svetla, ktorým je evanjelium. Majú ma prekvapovať moje nerozumnosti? Vložím Ježiša do všetkých svojich záležitostí a moje správanie nebude viac nerozumné. Keď to mám vyjadriť presnejšie, nebudem už hovoriť o svojich veciach, ale o „našich veciach“.

Josemaria Escrivá „Cesta

Príbeh na uzdravenie duše

Zamračené ráno v meste na severe. Autobus plný študentov a ľudí, cestujúcich do zamestnania. Sedia jeden vedľa druhého, zababušení do ťažkých zimmíkov, usáva ich monotónne hučanie motora a teplo.

Nik nerozpráva. Vidia sa každý deň, ale radšej sa schovávajú za noviny.

Zrazu sa ozve hlas: „Pozor, pozor!“

Noviny zašuštía a hlavy sa dvíhajú.

„Prihovára sa vám váš vodič.“

Ticho. Všetci pozerajú na šoférovu šiju. Z hlasu cítiť pevnosť.

„Všetci odložte noviny.“

Noviny po centimetri klesajú.

„Teraz sa obráťte a pozrite sa na suseda.“

Prekvapenie. Všetci poslúchajú a niekto sa dokonca usmeje.

„A teraz opakujte za mnou...“ pokračuje vodič, „dobrý deň, môj sused!“

Hlasy sú nesmelé, trochu prekvapené, ale bariéra pomaly padá. Mnohí si podávajú ruky, študenti sa objímajú. A v autobuse to len tak bzučí ako v úli.

Dobrý deň, sused.

Bruno Ferrero „Vôňa ruže“

Rok nad evanjeliom

Prvý dar Vzkrieseného

„A znova im povedal: „Pokoj vám! Ako mňa poslal Otec, aj ja posielam vás.“ Keď to povedal, dýchol na nich a hovoril im:

„Prijmite Ducha Svätého. Komu odpustíte hriechy, budú mu odpustené; komu ich zadržíte, budú zadržané.“ (Jn 20, 21-23)

Nikto v dejinách ľudstva nevyslovil takéto slová. Ježiš hovorí s autoritou Pána - zvrchovane a isto. Základom odpúšťania hriechov nie je človek ani pápež, ani cirkevný snem, lež trojjediný Boh - Otec, ktorý poslal Syna, a ten teraz vylieva svojho Ducha Svätého: „Prijmite Ducha Svätého!“

Môžete povedať, že tomu nerozumiete, že je to tajomstvo, že je to nepochopiteľné. Nemôžete však poprieť, že Ježiš preniesol na apoštolov moc odpúšťať hriechy. Museli by ste poprieť Písmo! Odpúšťanie hriechov je v Cirkvi plná moc. Moc znovuzrodenia, moc darujúca pokoj.

Na začiatku verejného pôsobenia Ježiš v Kafarnaume sám osvedčoval túto moc: „... aby ste videli, že Syn človeka má na zemi moc odpúšťať hriechy...“ Teraz ide ďalej a hovorí: „Ako mňa poslal Otec, aj ja posielam Vás...“ Jeho misia má trvať stále, prostredníctvom apoštolov a ich nástupcov. Preto im dáva svoju plnú moc. To, čo nemal v Starom zákone nijaký patriarcha ani prorok, ani veľkňaz, to budú mať Kristovi kňazi až do konca sveta. Moc naozaj

božská, sľúbená Petrovi (Mt 16, 19), potom celej Cirkvi, vložená do rúk apoštolov a prenesená na biskupov a kňazov. Veď Cirkev bola ustanovená nielen pre apoštolov, ale pre celú budúcnosť - „brány pekelné ju nepremôžu.“

Židia sa kedysi pohoršovali, že Ježiš odpúšťa hriechy. Tento dar odovzdaný apoštolom po vzkriesení patrí medzi ony „väčšie veci“, ktoré im Ježiš prisľúbil: „Veru veru, hovorím vám: Aj ten, kto verí vo mňa, bude konať skutky, aké ja konám, ba bude konať ešte väčšie, lebo ja idem k Otcovi.“ (Jn 14, 12). Ježiš prostredníctvom ľudí krstí, obetuje sa vo svätej omši a prostredníctvom ľudí aj odpúšťa hriechy.

„Ktorým odpustíte - ktorým zadržíte...“ Odpustenie hriechov vo sviatosti zmierenia - to je prvé posolstvo, prvý dar vzkrieseného Pána.

Ak nevidím...

Apoštol Tomáš vyhlásil: „Ak nevidím... neuverím“ (Jn 20, 25). Komentátori sú nad ním v rozpakoch. Mnohí ho nechápu. A predsa je pre nás veľkým apoštolom vzkriesenia. Neuveril, kým nevidel.

Bola to nevera? Alebo to bola len skrytá veľká láska, ktorá chcela mať úplnú istotu? Jedno je isté - apoštol Tomáš znamená pre mnohých žiadané svedectvo, svedectvo videného. Bol možno menej šťastný ako iní. Po Ježišovom zjavení bol však istejší. Videl a nikdy viac nezabudol. Dodnes z neho žiari Božia sláva. Boh použil aj jeho pochybnosť. Tomáš pochyboval, potom vyznal. Odvtedy hlása zmŕtvychvstanie tým, čo stále pochybujú.

Scéna s Tomášom je mocne pravdivá. Tomáš sa správa tak, ako ho poznáme z evanjelia - ako presný, pevný a rozumovo založený človek. Ježiš ho neodsúdi. Dokazuje svoju dobrotivosť aj voči tým, čo pochybujú. Udalosť s Tomášom býva často predmetom zobrazenia v umení. A naozaj, je málo takých scén, ktoré by boli potešiteľnejšie pre ľudskú slabosť a ktoré by dávali aj najutrápenejšiemu srdcu viac nádeje a opory ako prípad apoštola Tomáša. Sv. Gregor Veľký napísal: „Dlhé pochybovanie Tomáša mi viac osožilo ako rýchle uverenie Magdalény.“

Tomášovo pochybovanie osoží aj nám. Moderný človek verí najviac tomu, čoho sa dotkne. Bojí sa ilúzií. Je zdržanlivý a nedôverčivý. Tento postoj nemusí byť celkom zlý. Niečo z neho mal aj apoštol Tomáš. V jeho postoji je vždy čosi nielen náročné, ale aj úprimné, priame a rozhodné. Ježiš dostane správu, že jeho priateľ Lazár je chorý. Všetci vedia, že je nebezpečné ísť do blízkosti Jeruzalema. Tomáš však povie: „Poďme a zomrime s ním!“ Čo je to? Skok do tmy? Alebo láska? Pri poslednej večeri Ježiš povie: „...vezmem vás k sebe, aby ste aj vy boli tam, kde som ja. A cestu, kam idem, poznáte.“ Tomáš mu skočí do reči: „Pane, nevieme, kam ideš. Akože môžeme poznať cestu?“ Kristova slávnostná reč — a Tomáš ju pretrhne takmer topografickou otázkou! „Ja som cesta...“ povie Ježiš. Uspokojilo to Tomáša? Po Ježišovom vzkriesení nasledovala posledná požiadavka Tomášovej náročnosti: „Ak nevložíš prst do rán...“ Bola to nedôvera? Alebo sa toto slovo zrodilo z lásky a z väčšej bolesti? Ježiš neprestal mať Tomáša rád, no vyzval ho k väčšej viere. „Uveril si, pretože si ma videl. Blahoslavení tí, čo nevideli, a uverili.“

Prosme, aby srne naozaj uverili v Ježiša prv, než ho uzrieme!

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku